

bleščale in lica so ji rdela. In ko je pogledala name ter se nato ozrla po izbi, se je zasmejala.

„Glej, zdaj, ko se imava spet rada, me' je tudi tvoja izba prijazno pozdravila; nič več ne gleda name s tistimi hudimi očmi! O, kako sem se te prestrašila, ko si prišel in mi še roke nisi dal! Pozabil je! — me je streslo; in da me ni bilo sram, bi bila zajokala naglas. Pa zdaj je vse, vse, vse dobro! Pusto mi bo, ko pojdem od tebe; ampak v nedeljo pridem spet, vsako nedeljo pridem! . . .“

Dolgo sva se poslavljalata tisti večer. Nekaj težkega, črnega je ležalo v mojem srcu — kakor strah pred samoto. V tistem trenutku ne bi bil upihnil luči — tudi teme sem se bal. Nenadoma sem bil ves malodušen in tudi ona ni več govorila; ugledal sem solze v njenih očeh in si je nisem upal vprašati, odkod bridkost. Tako se iz noči, iz daljave oglasi prihodnost in srce vztrepeče v grozi . . .

Ko sva stopila na cesto, je bila pozna noč; droben dež nama je škropil v obraz; gazila sva blato in sva se držala za roko; obadva sva molčala.

Spremil sem jo do njenega doma; stala sva v veži, ki je bila tako temna, da si nisva videla v oči; pritisknila sva lice k licu — na njenem sem začutil gorke solze.

„V nedeljo!“ — „V nedeljo!“

Obadva sva govorila tako tiho, kakor da leži mrtvec poleg naju . . .

Bog ji dodeli tolažbe, če je prečula tako noč, kakor sem jo jaz prečul!

(Dalje prihodnjič.)

Življenje.

Kot mračen, hladen, trd ukaz
leži mi v duši tvoj obraz,
življenje.

Ze vidim pot, že čutim ost
naperjeno mi, o bridkost
bodoča!

Jaz vidim pot —: nešteto zmot
preti povsod, gradi mi pot
trpljenje.

Vse vem in vidim pred seboj —
mladost, mladost pa stopa v boj —
pojoča . . .

Rusmir.